

A Debrecen-Csapókerti Református Egyházközség lapja

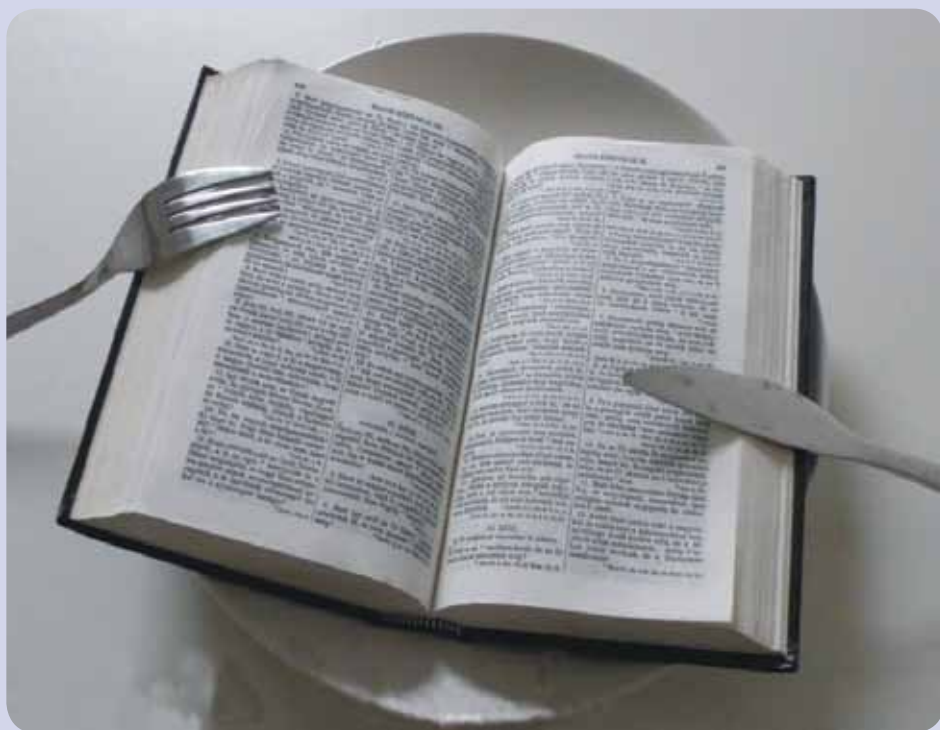

magvetés

XXI. évfolyam 1. szám

2016. február 21.

**„Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet,
és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet
ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van;
és Atyád, aki látja, ami titokban történik,
megfizet neked.”(Mt 6,17-18)**

MEGÚJULÁS

Nem lehetett és nem lehet könnyű Jézusnak az emberrel. Különösen a farizeusi lelkeletű, mindenben kifogást találó emberrel. Sokszor emlegetjük, Isten őrizzen meg minket, hogy ne legyünk mi is olyanok. Mert bizony a XXI. században is fellelhető ez a tulajdonság, a „farizeusok kovásza”.

Én most mégis örülök a farizeusoknak. Örülök azért, mert megmerték kérdezni Jézust olyan témákban is, amelyről egyébként talán nem is olvasnánk. Jézusnak sok-sok tanítása nincs leírva, s talán a bőjtről is kevesebbet tudnánk, ha egykor nem kérdezték volna meg Tőle – mi pedig most olvashatjuk Jézus válaszát. Nagyböjt idején különösen is érdemes arra a 3 képre figyelni, amit Jézus példaként mondott a **Máté 9,14-17**-ben.

1. „Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.”

Gyász vagy nász, nem csupán egy betű a különbség!

Az Ószövetségben sokszor találkozunk a böjt gyakorlatával. Gondoljunk Dávid böjttjére, vagy Eszterre, Ninive lakóira, Jóel korára. Nagy a nyomorúság, vedd le rólunk Urunk! Nagy a bűnöm, életemre törnek, itt az ítélet, elviselhetetlen a sáskajárás pusztítása... Vedd le rólunk Urunk! Szabadíts meg, adj kegyelmet!

Zakariás jövendölése szerint a böjtöt vidám örvendezés és boldog ünnep váltja fel. Hogyan? Ha a Vőlegény megérkezik! – Jézus eljött, munkálkodik, tanít, bocsánatot hirdet, kegyelmet ad, gyógyít, hallottat támaszt... – és mi ezt kérjük: vedd le rólunk Urunk?! „Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény?”

2. „Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából, és még csúnyább szakadás támad.”

A rongyos ruhával mit teszünk? Nem érdemes már foltoztatni. Főleg nem érdemes egy új ruhát tönkretenni egy folt kivágásával, hogy a régit javítgassuk, hiszen mind a kettő tönkremegy! (Lk 5,36)

A Jelenések 19,8 szerint a ruha, a szentek igaz cselekedeteit jelenti. Az óember ruhája olyan, mint a kisebbik tékozló fiú ruhája, amiben hazament. Ott aztán nincs foltoztatás, hanem teljes átöltözés, teljes ruhacsere van!

A foltozás nem megoldás! Nagyböjt idején sem!

3. „Új bort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped: a bor is kiömlik, a tömlő is elpusztul; hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő megmarad.”

A boroshordó nem borostömlő, teljesen más tulajdonsággal bír. Az állatbőr kitágul, amikor forr a must, aztán megkeményedik, így még egyszer nem használható fel. Ahhoz, hogy semmi ne menjen tönkre, új bor és új tömlő szükséges!

Az újjászületéshez pedig új szívre van szükségünk! Az óember sminkelése kevés, legfeljebb látszatra történik. Igazán, szívből jövő módon, belülről fakadóan van megújulás!

Adja meg nekünk a mi Urunk
a böjt csendjében, belső formálásában,
megélésében a megújulást
2016 Nagyböjtjében is!

Lakatos Zoltán lelkipásztor

„...HOGY MEGKERESSE AZ ELVESZETTET”

(Olv.: 5Móz 8,19, Ézs 55,6, 65,1, JSir 3,54, Lk 15,1-10,32, Lk 19,10, 2Kor 4,3)

„Elvesztettem magam. S most ... elme-
gyek megkeresni magamat. Végigmegyek
a roppant élet-erdőn, be-bevilágítok a fák
közé, szakadékok peremén meg-megál-
lok, virágkelyhekbe és emberszemekbe
vetem kutató lámpám sugarát. Nagy
fennszóval megkérdem mindenektől: Egy
elvesztett lelket láttatok-e? S felelnek fák és
szakadékok, és virágkelyhek

és emberszemek: Sohase láttuk őt.

- Hát te talán találkoztál vele?”

(Reményik Sándor: Az igazi, 1925)

Hadd legyen előttünk egy szomorú adat
a 2013-as évből: „...*hazánkban évente kö-
rülbelül 200 kiskorú és 300 felnőtt, össze-
sen tehát 500 ember tűnik el úgy, hogy sem
a családja, sem az ismerősei, sem a barátai
nem látják őket soha többé...*”. Évente 500
ember, vagyis egy kisebb magyar falu tel-
jes lakossága.

Ezek után tegyünk fel néhány kérdést:
magunkra találhatunk? ... „otthon” érez-
zük magunkat családjunkban? ... egymás-
ra találhatunk egyáltalán? ... tényleg kö-
vetendő példa vagyunk gyermekeink, az
utókor számára?

A kegyelmes Isten mindig az ember elé
adja „*az életet, ... az áldást*” azért, hogy
*igazán élhessen utódaival együtt ezen a
földön* (5Móz 30,19-20). Jézus pedig az el-
vesztett juhról, drachmáról, a tékozló fiúról
szóló példázataiban, a Zákheus vámszedő-
vel való találkozásában arra a lényeges
üzenetre akarja irányítani figyelmünket,
hogy legfontosabb cselekedete a társada-
lom reménytelen helyzetben lévő, elha-
nyagolt, számkivetett, azaz bűnös ember-

csoportjainak életre vezetése. Másképpen
azt mondhatjuk, hogy Isten az ő szeretett
Fia által a bűnben vergődő emberiséget
szüntelenül meg akarja szabadítani bűnei
rabságából, a lelki halálból az igazi életre.
Ezért küldte tehát az emberekhez, közénk,
a földi látható-érzékelhető valóságba Jé-
zust, a testté lett Igét.

Ez pedig úgy történik, hogy folyama-
tosan **keresi** az elvesztett embert. Arany
János elbeszélő költeményében Toldi
Miklós a hozzá érkező Bencét így faggat-
ja nagy búsan: „*Hogy’ van édesanyám?
Nem beteg-e szegény? Búsodik-e nagyon
elvesztett gyermekén?...*” Jézus még ennél is
többet tesz, mert ő nem sóhajtozik, kér-
dezősködik, bizonytalankodik, hanem
határozottan keres. Teszi ezt nem vélet-
lenül, szűrőpróbaszerű keresgéeléssel, ha-
nem tervszerű erőfeszítéssel, ahogyan a jó
pásztor elvesztett juha után megy, ahogyan
a ház asszonya lámpást gyújtva gondosan
megkeresi elvesztett drachmáját, vagy aho-
gyan a lehető legtermészetesebben betér
az összeharácsolt gazdagságától gyötrő-
dő, kiutat kereső fővámszedő házába. Az
Istentől teremtett, a Jézus Krisztus által is
alaposan ismert, de bűn által összekuszált
világban úgy keres, hogy „biztosra megy”.
A régi közmondás azt tartja, hogy „amit a
ház ellop, (azt) elő is adja” (azaz „ami ott-
hon vész el, annak előbb-utóbb meg kell
kerülnie”). Megnyílik a szívünk „ajtaja”
az Úr előtt, és tényleg vágyunk segítségé-
re, amikor sehogy sem sikerül magunkon
segíteni? Mert öröm azt tudni hittel, hogy
akik „*vágyva várják*” Őt, azok számára va-
lóság az „*igazság koronája*” (2Tim 4,8). Az
ilyeneké, tehát az Urat elfogadóké az igazi
élet, mint amelyet ők győzelmi koszorú-

ként kaphatnak meg. Engedjük hát, hogy a nagy KERESŐ ránk találjon a néha sötét mélységekben vergődő életünkre. Egy nemzet „csontjai” elszáradóban vannak, már-már elveszett reménysége? Az Úr ezt a jó hírt mondja a Hozzá menekülőknek: „kihozlak sírjaitokból, .. Lelkemet adom belétek, életre keltek..” (Ez37,11-14). Kimondhatatlan öröm ez számunkra, mert Ő maga mondja azt, hogy „az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erőse vigyázok..” (Ez34,16). Csupán csak hallanunk kell magához hívó hangját. Gyermekkoromban nagyapámmal gombaszedés közben a Körmend melletti erdőben – hogy el ne szakadjunk egymástól, – úgy tartottuk a kapcsolatot, hogy bizonyos időközökben egy hangos „hahó”-t kiáltottunk. Milyen nagy tragédia az, amikor az ember lelkileg süketen, érzéketlenül unos-untalan nem akarja, vagy nem tudja megérteni, felfogni Istennek azt a kereső szeretetét, amikor pedig

személyválogatás nélkül hívogatja magához a megfáradtakat, a tévelygőket (Mt 11,28-30). Halló közelségben vagyunk-e Hozzá, meghalljuk-e hangját?

Fontos azt is tudnunk, hogy az elkallódott, elfogyatkozott, elveszett egyéneket, közösségeket azért keresi és találja meg Jézus Urunk, hogy véglegesen **megmentsen** és **megtartsen**.

De hogyan lehet a romba dőlt, megsemmisült, eltűnt, irányt vesztett, elfeledett emberi roncsokból, közösségekből megmentett, megtartott élet? Úgy, hogy a „megtalált” egyéneknek és közösségeknek maguknak is erősen vágniuk kell a szabadulást, az életre feltámadását. „Vajha az elveszett drága öltözetet még egyszer felvehetném,..” sóhajtott fel Rimay János magyar költő a 17. században. Reményik Sándor hogyan is foglalta röviden szavakba ezt az akarást, vágyat: „*elmegyek megkeresni magamat*”.

Mi hogyan részesülhetünk „teljes szervizben”, vagyis hol találhatjuk meg végre önmagunkat? Nála, Jézusnál, a Szabadítónál.

Miért jelent meg hát, érkezett meg, lett testté az IGE Jézus Krisztusban? Már bizonyára tudjuk is kimondhatatlan örömmel szíveinkben a teljes élet-ről szóló vallomást: „*akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk*”, mert semmi „*nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban*” (Róm 14,8, és 8,39).

A tékozló fiú hazatérése (Schnorr – 1852-60)

Rácz László lelkipásztor

KIT KÜLDJEK EL?

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...” (Mt 28,19a)

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7,21)

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek menyeyi Atyám előtt...” (Mt 10,32)

Az utóbbi egy évben – ebből is főként az elmúlt hónapban – Isten erőteljesen ráirányította figyelmem ennek a három igeversnek a mondanivalójára, és leginkább az ezzel kapcsolatos hiányosságaimra. Vallásos közegben felnőtt fiatalként kimondva-kimondatlanul átítatódtam azzal a hozzáállással, miszerint úgy kell keresztény életet élnem, hogy mások vegyék észre rajtam a különbséget és majd ők rákérdéznek a hitemre. Akkor pedig legyek készen bizonytságot tenni (Mondanom sem kell, nem egészen erre utalt Jézus a hegyi beszédben, amikor ezt mondta: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”). Introvertált kis énemnek természetesen kényelmes volt ez a hozzáállás, hiszen így csak tennem kell a dolgom, és várni a kíváncsi és lelkes embereket. Csak hát ez egyszerűen nem történt meg. Emiatt azt gondoltam, hogy én nem élek elég jó és kívánatos keresztény életet ahhoz, hogy ez mások figyelmét felkeltse – ami egyébként feltehetően nem állt messze az igazságtól –, és ez még inkább elvette a bátorságom attól, hogy bizonytságot tegyek másoknak. Egyszerűen be kellett ismernem magamnak, hogy nem bújhatok e mögé a hazugság mögé azért, mert ez kényelmes.

Jézus egyértelmű utasítást adott: nekünk kell tanítvánnyá tennünk azokat, akik még nem hallották az evangéliumot. Érdekes, hogy mi nevezzük ezt misszióparancsnak, mégsem parancsként értelmezzük, hanem a missziói társaságok, misszionáriusok, evangélisták, lelkipásztorok feladatának és lehetőségnek azok számára, akiket „Isten Lelke erre indít”. Hajlamosak vagyunk elfelejtkezni arról, hogy Jézus előre lefektette a játékszabályokat: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.” (Mt 16,24)

Amikor Jézus a tanítványoknak azt mondta: „Menjetek el...”, esetükben szó szerint ezt várta tőlük. Nyilván a mindennapokban ezt a környezetünkben tudjuk gyakorolni. Személy szerint én, magamra nézve valahogy így fordítottam le: „Mozdulj meg...; Menj oda ahhoz az emberhez...; Tedd meg akkor is, ha nincs kedved hozzá...; Mondd el az igazságot, akkor is, ha kellemetlennek érzed...”

Tudom, hogy sok ellenézés fogalmazódik meg bennünk, ha arról van szó, hogy általunk kevésbé ismert emberrel is bátran osszuk meg a hitünket, a bizonyosságainkat, vagy egyáltalán beszéljünk saját életünkről. Magamból kiindulva ennek egyik része szintén a gyávaságból fakad. Nekem sokkal egyszerűbb volt azt gondolni, hogy az embereket úgysem érdekli az evangélium, mint odamenni hozzájuk és esélyt adni nekik, hogy ők döntsék ezt el. A másik része pedig abból az elgondolásból, hogy nem szabad erőltetni az evangéliumot, mert az többet árt. Nos, ez nyilván helytálló gondolat egészen addig, míg valóban más emberek érzéseit és

akarát tartjuk tiszteletben, és nem egy újabb kifogás nevű takarót húzunk karos-zékben pihenő keresztény éünkre, csak úgy lelkiismeret-nyugtatás gyanánt. Nos, nekem vannak olyan ismerőseim, akik mikor először hallottak arról, hogy a búneik elválasztják őket Istentől, de Ő mégis örök életet akar adni nekik Jézus Krisztus által, egyszerűen felháborodtak ezen. Egyáltalán nem érdekelte őket tovább a dolog. Aztán bizonytságot tettek róla, hogy ez vezetett a megtérésükhöz. Saját tapasztalatom, hogy az emberek nem tudják, hogy Jézus Krisztus az út az Atyához. A legtöbb ember úgy gondolja, ha „elég jól él”, majd Isten beengedi őt a mennybe. A mi feladatunk elmondani ezeknek az embereknek az igazságot, a többit pedig Istenre bízni.

A Máté 9,35-10,1-ben azt olvassuk, hogy Jézus megszanja az emberek elesettségét, illetve ezen túllátva lelki éhségét. Majd felruházza erővel és kiküldi a 12 tanítványt: „Menjetek el, és hirdessétek: *elközelített a mennyek országa! Gyógyítsátok meg a betegeket, támasszatok fel halotta-*

kat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” (Mt 10,7-9) Ma is nagyon sok elesett ember van, akinek szüksége van Isten kegyelmére. Mi már fel vagyunk ruházva erővel, hiszen Krisztus megnyerte nekünk a Szentlelket. Kell, hogy féljünk attól, mit gondolnak majd rólunk mások? Vagy szeretjük őket annyira, hogy ennek ellenére megosztjuk velük az üzenetet, ami életet hozhat számukra? Sokszor nem könnyű dolog, sokszor kellemetlen, de kegyelem, hogy nálunk ez nem életveszélyes cselekedet.

Isten megdolgozott, és nekem elfogytak a kifogásaim. A megvalósítás még döcögös, de hiszem, hogy minden egyes tettel, amivel a félelem hangja helyett Jézusnak engedelmeskedem, egyre jobban leomlik bennem a fal, ami évek során felépült. Engem nagyon bátorít az első gyülekezet imádsága, amiben Istent kérik, hogy erősítse meg őket annyira, hogy tudják hirdetni az evangéliumot, és Ő tegyen bizonytságot arról, hogy amit mondanak

**„Csodálkozom, hogy Attól,
aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott,
ily hamar egy mássá tett, megváltoztatott,
kicserélt evangéliumra, vagyis mássá tett
örömmüzenethez, jó hírhez hajlotok” (Gal. 1,6)**

igaz. És biztat az a tudat, hogy Pál sem valami „szuperevangelizátorként” kezdte. Athénban még retorikai készségeire támaszkodva hirdette az ígét, majd megtanult a Lélek bizonyító erejére támaszkodni Korinthusban.

Ha kéred Istent, tudom, hogy a te kifogásaidat és falaidat is megsemmisíti. Ha megpróbáljuk csupán elképzelni, mekkora örömet okozott Istennek a mi megtérésünk, és belátjuk, hogy ugyanekkora vágygial akar másokkal is közösségre jutni, akkor hiszem, hogy nem csak bátorítást nyerünk, hanem sokkal közelebb kerülünk ahhoz az indulathoz, ami Krisztus Jézusban volt.

„Mert nem szégyellem senki előtt az örömhírt, hiszen Istennek hatalma ez, amellyel üdvösségre juttatja mindazokat, akik hisznek benne, elsőként zsidóknak, azután a többi népnek is.

Az örömhír mutatja meg, hogyan teszi Isten a maga számára elfogadhatóvá az embert. Ez pedig kezdettől mindvégig az Istenben való hit által történik.

Ahogy az Írás mondja:

„Akit a hite alapján Isten elfogad, az örökké élni fog.” (Róm 1,16-17 EFO)

Révész Tamás

TÉKOZLÓ FIÚK HAZATÉRÉSE

„Mondom néktek, így örvendeznek az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösön.” (Lk.15,10)

Lukács evangéliumának 15. részében három történetet beszél el az Úr Jézus: az elveszett juh, az elveszett pénzérme (drahma) és a tékozló fiú történetét.

Az elveszett juh egyedül bolyong a pusztában és félelmében hangosan béget. A pásztor, aki észrevette juhának eltűnését keresésére indul.

De hol keresse? Ekkor hall egy gyenge hangot. Talán az elveszett juhocska hangja? A hang irányába megy és megtalálja az elveszett juhót.

A elveszett pénzérme története már másként hangzik. A pénzérme tehetetlenül fekszik, s nem hívhatja fel magára a kereső asszony figyelmét. Ott hever a porban és meg kell várnia, míg a világosság reá veti a fényét. Az asszony egyedül keresi, míg végre rátalál.

A harmadik történettel indult az Aliansz Imahét 2016. január 3-án. A tékozló fiúk történetével kedves testvérek akik részt vehettünk ezeken az alkalmakon, szívünk csordultig telt szeretettel. Hiszen ez a példázat nem volt idegen téma számunkra, így minden alkalommal átélhettük a történet eseményeit. Vendég igehirdetők elevenítették meg a példázat egy-egy kis részletét.

Drága Urunk jól tudta, hogyan közelítse meg az emberi szívet. Apa és fia, meg a legnagyobb próbatétel.

A fiú elhagyja a szülői házat. Amíg a pénze tart, addig eszébe sem jutnak apjának intései és kérései. Az apja legfeljebb annyit tehet, hogy imádkozik érte. A tékozló fiú fokról fokra süllyed egészen a moslékos vályúig. Ekkor magába száll. Koldus vagyok, rongyos ruhájú, pazarló, léha, sőt vak is. Nem illet engem csak a vályú, megelégedném azzal is. Hagyd most a régit, fényeset - lesznek legkisebb béresem.

Ezeket a sorokat énekelhettük esténként. Milyen igaz szavak ezek. Mi szülők nem vagyunk tökéletesek, a gyakorlat azt mutatja, hogy bizonyos dolgokat jól teszünk, másokat viszont helytelenül.

A kettő között rendszerint szakadék távolság. Jó szülőnek lenni tanulást jelent, akkor is, ha az gyakran éveket tart.

A gyakorlatban tanuljuk meg, hogy gyermekeink szükségletei milyen sokrétűek.

De figyeljük meg, mi történt a tékozló fiúval. Ekkor magába szállt és elhatározta, hogy hazatér. Egyszer csak a kapuban várakozó apa megpillantja az elveszett fiút. Elébe fut, átöleli. Az elveszett fiú is megtaláltatott. Ez a megtalálás azonban különbözőképpen történhet.

De nem a hogyan a fontos, hallhattuk az imahét alkalmain, hanem a tény. Vannak, akik a biztonságot és a jólétet jelentő szülői házat sem értékelik. Megpróbáltatások, majd beismerések, bűnvallások követik egymást.

Milyen csodálatos, hogy a felismerés vissza tudja fordítani a folyamatot. Van kiért és van miért a széles útról visszafordulni.

*„Akkor aztán magába szállt,
és így bánkódott: Az én Atyámnak hány
bérese bővölködik kenyérben én pedig
itt éhen halok.” (Lk 15,17)*

Az éhség nyomós oka volt annak, hogy meghozta élete legjobb döntését. Talán sok családban ismerős a történet.

Elmennek a fiatalok, mert vonzza őket a kíváncsiság, vagy a világi élet, próbálkoznak más országokban a jobb megélhetés reményében és ha nem úgy sikerülnek a dolgok, akkor van hova hazajönni a szerető szülőhöz, aki tárt karokkal várják őket.

*„Mert az én fiam meghalt, de feltámadott,
elvezett, de újra megkerült!
És elkezdtek vigadni” (Lk 15,24)*

Mélyen a szívembe hatolt a felismerés a hallottak alapján. Beismerem, hogy sokszor megbánhattuk mi is szüleinket, talán nem szándékosan, vagy akarattal, de megtettük, mint lázadó tinédzserek. Bocsánatkérés nélkül folytattuk a napot, nem is gondolva bele, milyen mélyen fájhatott nekik. A történetet hallva felelevedtek bennem az ilyen emlékek. Hányszor megtehettem volna, mégse tettem. Milyen helyesen cselekedett a tékozló fiú, mikor visszafordult (bár én is megtehetném).

F. Farkas Rozália
Áldott légy a biztatásért!

Uram, köszönöm, hogy nem tartod számon bűnömet,
hogy szent Fiadban nézel engemet...
Ha számon tartanád bűneinket,
ugyan ki állhatna meg Előtted?
Ha mérlegre kerülnének azok,
vajon nyerhetnénk-e bocsánatot?
Milyen jó, hogy szent Igédből
ismerhetjük meg akaratom, szavad,
azokat hallgatva az ember lelke
tisztá lesz és szabad...
Áldott légy a biztatásért,
az örömkért, az áldásokért,
taníts kérlek alázatra,
és köszönetet mondani mindenért!
Bocsásd meg bűneimet,
tévedéseim, hibáim, vétkeimet!
Köszönöm, hogy jöhetek Hozzád,
hogy Te vársz mindig rám,
hogy leveszed rólam szennyes ruhám!

Isten útjai kifürkészhetetlenek, vannak lehetőségek és élni kell velük. Vagy nem veszünk róla tudomást és megyünk a saját fejünk után.

Ne feledjük, drága Urunk mennyire szeret bennünket így is. Milyen áldott kegyelem és drága ajándék.

Mert nem a hibáinkból látszik, kik vagyunk, hanem abból, hogy utána mit teszünk.

Milyen fontos nekünk szülőknek azt a rövid időt, amely gyermekeink életében rendelkezésünkre áll, együtt kihasználni az örökkévalóság számára!

Vajon miért osztotta meg velünk Jézus ezt a példázatot?

Azért, hogy rámutasson: az emberek úgy, ahogy vannak elveszettek.

De meg kell találatnunk!

Ez a megtalálás azonban különböző módon történhet.

De nem a hogyan a lényeg! Vannak olyan esetek, amikor úgy látszik, mintha mindent az ember tenne, maga keresné a hazavezető utat a szülői házba.

Isten tehát eltérő módon keresheti meg a tőle elszakadt embereket. Nem nyugszik, míg meg nem találja őket.

Milyen nagy öröm van a mennyben, amikor az elveszettek megtalálatnak. Ebben az esetben az Úr végzi el az egész munkát.

Legyen áldott érte. Csodálatos nyolc nap volt, hálaival telt meg a szívünk az Aliansz Imahét alkalmain.

„Mert az emberfia Jézus Krisztus azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.” (Mt 18,11)

*Testvéri szeretettel:
László Ilona presbiter*

ALIANSZ IMAHÉT KÉPEKBEN

A LÉLEK GYÜMÖLCSEI, avagy értékek ma: 2. AZ ÖRÖM

Pál apostol másodikként említi a lélek gyümölcsei között az örömet. Milyen sokszor örvendezik az Úr az Ő egyszülött fiában, Krisztusban, látva életét, cselekedeteit és tanításait! És milyen sokszor szomorodik el, ha látja a világot a vesztébe rohani, vagy éppen látja az ember által elkövetett bűnöket!

A Szentírás így fogalmaz: kedves az Úr előtt, ami annyit tesz, hogy örül a mi Istenünk ekkor. Elgondolkodtató lehet, hogy vajon tetszik-e az Úrnak, amit tesztek, és vajon úgy cselekszem-e, hogy az tetszen Neki.

Másik oldalról pedig azt is megkérdezhetjük magunktól, hogy tudok-e még igazán örülni valaminek, úgy, ahogyan a gyerekek örülnek? Milyen szomorú, hogy mire az ember felnőtté válik, elveszíti az őszinte örömeire való képességét. Miért van ez? Miért nem tudunk önfeledten örülni, gyönyörködni? Kiveszében vannak az emberi érzések ma a világból, rengeteg a szomorú, mélabús ember. Minek kellene örülnöm? - kérdezik ők.

A válasz pedig most is és mindörökké: az Úrnak!

Mindent Ő alkotott! Milyen nagy öröm az, hogy hálát adhatunk Neki mindezért, elmondhatjuk, hogy hálával teli a szívünk, mert Ő az, akinek mindig van szava hozzáunk, Ő feltétel nélkül szeret bennünket, nem érdemeink szerint ítél meg.

„Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” (Fil 4,4)

- szólít fel Pál apostol is, hiszen minden okunk megvan arra, hogy örüljünk. Van egy kiapadhatatlan örömforrásunk, neki lehet igazán örülnünk, amikor megérezzük jelenlétét, gondviselését, atyai szeretetét!

„Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szükségük a megtérésre.”
(Lk 15,7)

Ahogy a pásztor is elmegy az egyetlen elveszett báránya után, úgy az Úr sem hagy minket magunkra, keres bennünket, szeretne velünk örvendezni annak, hogy rátaláltunk.

Amilyen boldogok voltunk mi akkor, amikor meghallottuk az Úr szavát, legalább olyan boldog Ő is, mert az elveszett bárány hazatalált, otthonra lelt Nála.

És hogy mikor fog az örömünk beteljesedni? Fenn, a mennyben, ott mindent el-sőprő öröm, boldogság vár ránk.

Ez pedig nem holmi múlandó, pillanatnyi öröm lesz, mint ahogyan a földi javaknak örülünk egy darabig, hanem örökké tartó, őszinte, gyermeki öröm!

Az Úrtól kapott öröm teszi az életet értelmessé, mert „az Úrnak öröme a ti erősségetek.” (Neh 8,10)

Nyilasi Márta

Az Úrban való öröm:

**Annyi öröm van bennünk,
amennyi örömünk van Benne.**

GYERMEKOLDAL

A MAGVETŐ

Vera és István már alig várták a pillanatot, amikor kibújnak a magok, amiket ültettek, néhány nappal ezelőtt. A lakás legfényesebb helyét keresték a két kis cserépnek, ahogy nagypapa utasította őket, és a vízről sem feledkeztek meg, csak nőnek már a kis magoncok. A hétvégét nagyszüleiknél töltötték, ami mindig csudajó mókának számít. Nagypapa olyan bölcs, és nagyon érdekes dolgokat szokott nekik mesélni, nagymama pedig mindig nagyon finom lekváros kuglófot süt, csak az ő kedvükért. A traktorral is több kört megtettek az udvaron, amit nagypapa már készítget a tavaszi munkák elkezdésére. Megnézték a magtárat is, ahol már készenlétben állnak a magok a tavaszi vetésre. Este pedig, vacsora után a nagyszülők ölbekapták unokáikat, előkerült a gyermekbiblia is. Nagypapa a magvetőről szóló történetet olvasta fel. Régen nem gépekkel, hanem kézzel vetettek az emberek, nagy széles mozdulatokkal szórva a magokat. Ezért

előfordult, hogy néhány mag az útféltre esett, néhány a sziklás földre, valamennyi a tövises közzé és sok-sok mag a jó földbe. Azt is elmondta, hogy ezt a példázatot Jézus mondta az embereknek, amikor az Isten országáról tanította őket. A magvető, maga Isten, a magok, amiket elvetnek, az az Isten Igéje, a föld pedig, amibe a magok hullanak, az emberi szívet jelképezik. A kemény föld, kemény szívet jelent, minden lepereg róla. A sziklás föld, nyitott és örül, amikor hallja Isten Igéjét, de ha bármi nehézség történik elfordul Istentől. A tövises föld nyitott, de túl kényelmes, ha választania kell saját boldogulása és Isten Igéje között, akkor az elsőt választja. A jó föld viszont engedelmes szívet jelent, ami sokszoros termést hoz. Még sokáig beszélgettek a példázat jelentéséről és arról, hogy másnap reggel első dolguk lesz néhány magot cserépbe ültetni, de István villanyoltás után azon gondolkozott, vajon az ő szíve melyik talajhoz hasonlít?

Szeretettel: LHJ

BÖJTNAPTÁR

Ti is végigkövethetitek a naptár segítségével a böjti napokat.

1. Színezzetek ki minden halat **ZÖLDRE**:

Mit jelent a böjt?

2. Színezd ki a vasárnapokat **SÁRGÁRA**:

A Virágvasárnapot is sárgára színezd majd, ha odaérsz időben!

3. Nagycsütörtököt, Nagyszombatot és Húsvét napját hagyd **FEHÉREN**:

4. Színezd ki a "Böjt" és "40 nap" szavakat **KÉKRE**:

Mit jelképez a 40-es szám?

5. Színezd ki Hamvazószerdát **BARNÁRA**:

- Mit jelentett, hogy hamut szórtak a fejükre?

- Miért nem eszünk húst, és miért tartózkodunk a jóllakástól ezen a napon?

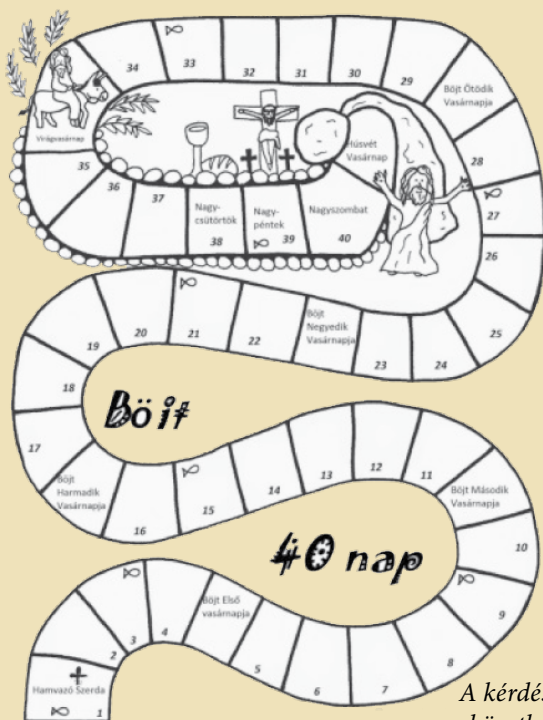
- Miből van a hamu?

6. Keretezd be Virágvasárnapot és színezd ki Nagypénteket **PIROSSAL**:

- Miért keretezzük be pirossal Virágvasárnapot?

- Miért piros Nagypéntek?

7. A kavicsokat színezd **NARANCSSÁRGÁRA**!

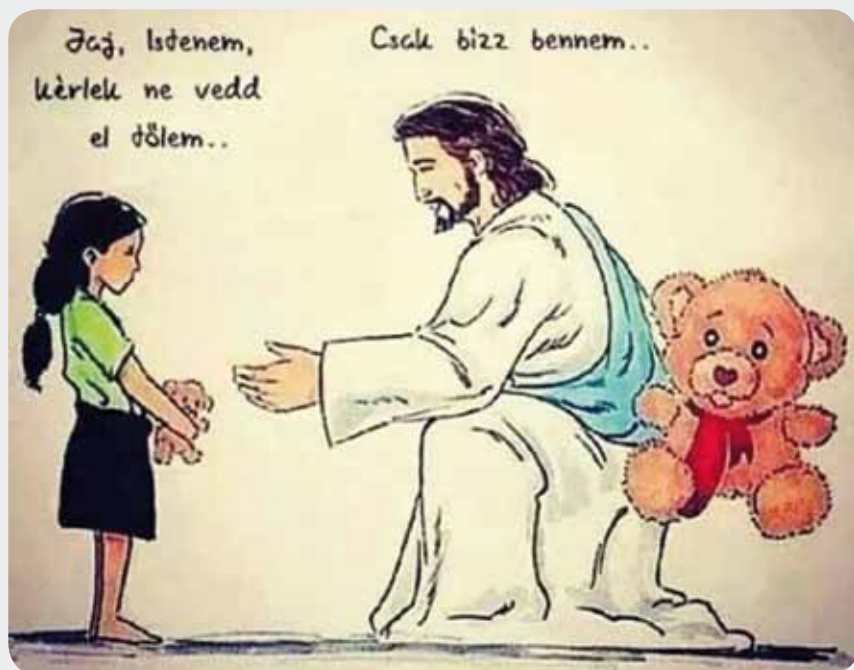

A kérdésekre a helyes válaszokat a következő számban olvashatod.
Szeretettel: a gyermektanítók

Túrmezei Erzsébet
HA TE NEM LENNÉL

Ha Te nem lennél, két riadt kezemből
kihullatnám az életem,
mint céljavesztett, hitvány semmiséget.
Ha Te nem lennél, meghalna az élet,
meghalnának a színek énekem.
Déli verőn is dideregve fáznék,
hiszen Te vagy tündöklő napvilágom.
S bár tündérkertek ösvényein járnék,
elepednék, mint kopár pusztaságon.
Rettentő rommá összeomlana
énbennem minden, ami szent és drága:
lelkem elrejtett végtelen világa.
Szertehullana a harmónia,
sóhajokká lennének a dalok
és sikoltássá minden énekem:
hisz mindenem vagy, Uram énekem.

KÖNYVAJÁNLO

Dr. James Dobson FIÚK NEVELÉSE

Akiknek fiú gyermekük van bizonyára osztják velem azt a nézetet, hogy fiúkat nevelni nem kicsi kihívást jelent. Dr. James Dobson, ismert keresztyén pszichológus, házassági, családsegítő és gyermeknevelési tanácsadó is azzal kezdi a Fiúk nevelése című könyvét, hogy a fiúkat általában nehezebb nevelni, mint lánytestvéreiket (persze léteznek kivételek).

A fiúk természetüknél fogva merészebbek, ingerlékenyebbek és öntudatosabbak. Sokszor kockáztatják testi épségüket és életüket, miközben nehezebben tanulnak a bajból, hajlamosak sérüléseiket a „balszerencsének” tulajdonítani. Izgágák, mozgékonyak, tele vannak energiával. Idegrendszerük teszi őket ilyené, valamint a bennük működő hormonok ösztönzik őket az energikus viselkedés ilyen formáira. Szüleik nagy kihívás elé néznek, főleg ha az a céljuk, hogy „eretlen és könnyelmű fiaikból becsületes és másokkal törődő férfiakat faragjanak, akik tisztelik a nőket, hűségesek a házasságban, megteszik mindazt, amire elkötelezték magukat, erős és határozott vezetők, jól tudnak dolgozni és biztosak a férfiasságukban”.

Ez mindenképpen nehéz feladat, de az Istentől kért bölcsességgel és útmutatással nem lehetetlen. Nehéz dolguk van a szülőknek azért is, mert manapság a kultúra

és a világ ellenük dolgozik. Rengeteg család bomlik fel, a fiúk pedig különösképp megsínylik az apák hiányát. Ha a szülők nem is válnak el, olyan feszített tempóban élik életüket, hogy a gyerekekre csak kevés energiájuk és idejük marad.

Pedig a szülők elsődleges feladata, hogy elérhetőek legyenek gyermekeik számára és így át tudják adni értékeiket a következő generációnak.

A mai posztmodern kultúra sajnos eltorzítja a gyerekek világ- és istenképét, azt sugallja nekik, hogy nincs jó és rossz, minden viszonylagos.

Nekünk, szülőknek kell megtanítanunk nekik az isteni értékrendet, a jó és a rossz fogalmát, valamint azt, hogy ki teremtette őket és mi céllal erre a világra. Ehhez pedig a kora gyerekkor fogékony évei a legalkalmasabbak.

Képzeld el egy pillanatra, hogy életünk végén mely gondolat lesz az, amely elégedettséget ad nekünk, ha visszatekintünk földi életünkre. Valószínűleg nem a karrierünk, sikereink, vagy bármely tulajdonunk, hanem annak a tudata, hogy gyermekünk velünk lesz majd az örökkévalóságban is, mert átadta magát Jézusnak.

Fontos tehát, hogy kisgyerekkortól, a legfogékonyabb években elültessük szívükbe Isten igazságait, ehhez pedig a szülői jelenlét elengedhetetlen! Ha a napok hosszúak is, a gyerekekkel otthon töltött évek sajnos egy pillanat alatt elröplenek...

Nagyon jó tanácsokat nyújt a könyv az egyik legnehezebb szülői feladatunkhoz is, a fegyelmezéshez. Sajnos a hatékony és szeretetteljes fegyelmezésmár csak egy elfelejtett művészet maradt. A világ összezavart bennünket.

Isten viszont ránk bízta ezt a feladatot, így kötelességünk vezetni fiainkat és megtanítani őket a tiszteletteljes és kötelességtudó viselkedésre. Gyakorlással elsajátítható a helyes fegyelmezés is, és érdemes erre odafigyelnünk. Dr.Dobson szerint a gyerekkorban tapasztalt egészséges egyensúlya az otthoni tekintélynek és szeretetnek sok feszültségtől megment majd minket a serdülőkor viharaiban.

Végül pedig akármilyen tudásra tegyünk is szert a gyereknevelés terén, a legfontosabb, hogy rendszeresen imádkozzunk gyermekeinkért, kicsi koruktól kezdve. Istentől kaptuk kölcsön őket egy rövid időre,

Tőle kérjük bölcsességet is a felnevelésükhöz! Hisz a munka nagyobb részét a gyerekek Teremtője végzi el.

*Kissné Péter Hanna
pszichológus, 3 gyermek, 2 fiú anyukája*

Fodorné Nagy Sarolta HÁZ-HÁZASSÁG-HAZA

Életünk dolgai összefüggenek, ha akarjuk, ha nem, de ezt az életet szépen is lehet élni, felelősséggel a magunk háza népéért, szűkebb és tágabb világunkért. Házasulandóknak és házaspároknak is ajánlott olvasmány ez a könyv.

NEM JÓ AZ EMBERNEK EGYEDÜL

Három szerző munkáját tartalmazza ez a könyv, melyet haszonnal forgathatnak házasságkötésre készülők, vagy már házasságban élők egyaránt.

Első rész: AblonczyDániel, Az Úrtól van e dolog. Második rész: Dr. Gyökössy Endre, Ketten hármásban. Harmadik rész: Adorján József, Házasságban élni...vagy égni!

Dr. Pálhegyi Ferenc

KERESZTYÉN HÁZASSÁG

Több kiadást megért, úgynevezett alapmű, amely a párválasztástól a gyermekvállalásig egyszerűen vázolja fel azokat a választási lehetőségeket, melyeket Isten annak a fiatalnak ajánl fel, aki ezekben az életbe vágóan fontos kérdésekben először is Tőle vár választ és segítséget.

ÁLLANDÓ GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

Vasárnap: 10.00 órától istentisztelet a templomban
Az istentisztelettel párhuzamosan vasárnapi óvoda és iskola
9.30-tól imaközösség az istentisztelet áldásáért a gyülekezeti házban
16.00 órától Konfirmáció előkészítő gyermekeknek
17.00 órától imaóra a gyülekezeti házban

Minden hónap első vasárnapján 15.00 órától istentisztelet Domboson.

Kedd: 10.00 órától Baba-mama kör
15.00-17.00 óra között Tevékeny Kezek Szeretőkör
17.00 órától bibliaóra – vezérfonal: Bibliaolvasó kalauz
19.00 órától Konfirmáció előkészítő felnőtteknek

Szerda: 10.30-tól bibliaóra az Idősek Napközi Otthonában
17.30 Ifjúsági Imakör

Csütörtök: 9.00 órától Tevékeny Kezek Szeretőkör

Péntek: 17.00 órától minden hónap második péntek estéjén presbiteri bibliaóra
Minden hónap első péntek estéjén 18.00 órától Ifis Filmklub

ANYAKÖNYVI ADATOK

(2015. december 15. – 2016. február 12.)

A keresztség sákramentumában részesültek:

Clemens Marcell Benedek, Gyulai Dorina és Vígvári Sándor József.

Isten áldja meg hitbeli növekedésüket!

A vigasztalás Igéjét hirdettük:

**Papp Gyuláné Kajor Ida (59), Borbély Lili (95), Ifj. Varga Imre (41),
Szekrényesi Gyuláné Bodó Vilma (73), Suhajda János (61), Erdős Béla (90),
Szabó Lajosné Sasi Szabó Anna (70), és Szövetes István (68)**

elhunyt testvérünk ravatalánál.

A feltámadás és örök élet bizonyosságával kívánunk vigasztalást!

Kiadja a Csapókerti Református Egyházközség Presbitériuma
4033 Debrecen, Mátyás király u. 23/B • Telefon: (52) 448-601
E-mail: refcsapokert@gmail.com • web: csapokert.reformatus.hu
Felelős szerkesztő: Bulyáki-Dóka Alíz • Megjelenik: kéthavonta
Példányszám: 300 • Nyomás, tördelés: Litográfia Nyomda, Debrecen